

ДА НАМЕРИТЕ ПРАВИЛНОТО ЛЕКАРСТВО

от Джордж Витулкас

Лекция по време на курс в Алонисос

Резюме

Намирането на правилното хомеопатично лекарство, т.нар. симилимум (simillimum), означава да спестите на пациента много страдания. Искам да кажа, че той* получава голямо благо: възможността отново да стане здрав и щастлив.

Здравият човек е този, който е свободен и на трите нива на своето съществуване - умствено, емоционално и физическо - и следователно е в състояние да усеща благополучие, състояние, жизненоважно за истинското чувство на щастие. Следователно, за болния човек намирането на правилното лекарство дава възможността, която, разбира се, е с неизмерима стойност.

Бих искал да разгледам, първо, трудностите, които съпътстват подобна задача, и второ, вътрешните условия, които трябва да преобладават от страна на пациента и на хомеопата, за да се увеличи максимално вероятността от такъв щастлив изход.

Трудности, присъщи на намирането на симилимума

Първо, нека да разгледаме трудностите, които практикуващият трябва да преодолее, за да стигне до правилното лекарство. Изпитали сме ги в ежедневната си практика и ги познаваме твърде добре.

В началото на снемането на случая всичко изглежда празно; докато информацията от болния се получава, всичко е възможно, но докато вървите към по-задълбочено и пълно проучване и оценка на случая, умът ви набира скорост в анализирането и комбинирането на симптомите.

Най-голямата трудност, която тогава ще срещнете, е оценката на симптомите.

Кои симптоми ще вземете предвид?

Кои симптоми ще пренебрегнете?

Борбата е трудна: не знаете дали пациентът ви разказва цялата история, колко надеждни са симптомите, които ви описва или пропуска съществена информация!

Пропуска ли нещо малко, но странно или особено и следователно важен симптом? Дали го прави поради:

- липса на загриженост за собствените му симптоми?
- липса на наблюдение?
- срам и плахост?
- объркване с определени заболявания или дискомфорт, на които не си заслужава да обърнете внимание?
- чувството, че неговият симптом е незначителен или няма отношение към случая (въпреки че този „незначителен“ симптом представлява ключът към случая)?
- това, че не осъзнава, че изпитва ненужно безпокойство за здравето си?
- това, че не осъзнава най-важното нещо, което му се случва — може би прекомерен скрит страх от смъртта, страх от рак, страх, че ще полудее — което той не иска да признае?

През по-голямата част от времето интелектуалците са склонни да дават двусмислена информация за здравословното си състояние. Странно е, че толкова много интелектуалци ми споделиха, че доколкото разбират, хомеопатията е доста трудна за практикуване, тъй като изисква „много интелигентни“ пациенти (като тях самите), които са в състояние да опишат правилно симптомите си!

Истината е обратната. Обикновените, необразовани хора са склонни да описват симптомите си по-ясно от интелектуалците, защото изразяват директно чувствата си, без да ги филтрират, както правят интелектуалците. Те са склонни да изразяват природата такава, каквато е, докато другите са склонни да изопачават природата, тълкувайки я според своите капризи.

Вътрешните състояния както на пациента, така и на практикуващия, необходими за намиране на симилимума

Второ, нека разгледаме необходимите вътрешни условия, необходими при срещата на практикуващият и пациентът, за създаването на най-голямата възможност за това чудо за пациента: намиране на правилното лекарство, симилимумът.

Ако искате да видите истинската картина на душата на един човек, този човек трябва да се „съблече“ пред вас. Установената практика в миналото беше лекарят да накара пациента да се съблече напълно, независимо от проблема. Това беше символ на материалистичната медицина: лекарят искаше да види всичко, което можеше да види с очите си на физическо, материално ниво.

Практикуващият хомеопат се интересува от човека като цяло - с физическите, емоционалните и умствените, а също и с фините енергии на човешкото същество. Той иска да види и субективните симптоми на пациента, всички изкривени чувства и мисли, за да разбере цялата вътрешна структура на патологията.

Така че пациентът трябва да остане напълно „гол“ пред практикуващия.

Но за да може някой да се „съблече“ пред практикуващия – да му позволи да види душата му, мъките му, раните му, страховете му, неестествените му желаня и извращения, да види напълно голо тялото му, ума и душата му — има изисквания, разбираеми както безусловно от пациента, така и изрично от практикуващия лекар.

Първо и най-важно изискване е дълбокото и искрено желание да се помогне на пациента да се излекува.

Това желание е присъщо качество на лечителя и пациентите изглежда усещат разликата, когато практикуващият го притежава. Ако имате това желание, дори минимално в началото, то може да бъде подсилено от последвалите години на опит и отдаденост след като видите положителните резултати от предписването.

Повечето пациенти бързо разбират вътрешните намерения на лечителя. Ако те са егоистични или от личен интерес, той няма да се отвори, няма да се „съблече“, независимо от положените усилия.

Има практикуващи, които стават нетърпеливи спрямо пациента; тъй като не могат да видят правилното лекарство, те подтикват пациента да каже това, което искат, за да приспособят случая към тяхната предварителна представа за конкретно лекарство. Има и други, които не са успели да разгадаят мистерията и така в крайна сметка предписват няколко лекарства заедно с надеждата, че едно от тях ще бъде правилното.

Знакът, че практикуващият има таланта или способността да лекува болните, е първоначалният ентузиазъм, който се генерира в сърцето

на ученика, когато за първи път влиза в контакт с хомеопатията. По-късно това, което е необходимо, е голямо търпение, за да изслушате правилно страданието на пациента без намеса на предубеждения, без шума от вашите мисли и чувства.

Осъзнатият практикуващ ще седи пред пациента, сякаш е бяла дъска, върху която ще бъдат написани истинските симптоми на пациента. От жизненоважно значение като практикуващ е да не се намесвате чрез прожектиране на субективни мисли и чувства. Да полагате истински усилия да не давате никаква преценка за нещата, които пациентът ви казва и с които вие лично може да не сте съгласни или да не одобрявате.

Доста пациенти, веднъж намерили съчувствено ухо, ще се отворят и ще признаят неща, които не са били казвани на никого преди. Такава е силата на вашето желание да помогнете на този човек. Моментът, в който пациентът излива страданията си пред вас, е тържествен момент. Нека само желанието ви да помогнете е очевидно.

Второ, трябва да спечелите доверието на пациента за краткия период от време, в който се провежда консултацията.

Как се постига това?

Въпреки че не е трудно, някои условия трябва да бъдат изпълнени.

1. Първото е да бъдете уверен, че наистина можете да помогнете, независимо колко труден е даден случай. Тази увереност ще произтича от всестранните знания, които имате в резултат на обучението си. Тази увереност е условие номер едно, което ще накара и най-начумерения и затворен пациент да се отвори и да ви се довери.

Колкото по-несигурен се чувства практикуващият относно случая, толкова по-малко информация ще получи. Това е странно явление, защото не се казва и дума по въпроса. Практикуващият няма да изрази словесно, че среща затруднения със случая, но има атмосфера, чрез която пациентът възприема на подсъзнателно ниво какво се случва, положително или отрицателно.

Дори фалшивата прекомерна увереност ще накара пациента да изрази известно доверие към лекаря. Такива са случаите, в които хората биват използвани от шарлатани, които изглежда имат абсолютно доверие в своите „лекарства“, независимо дали са ефективни или не.

2. Второто е да показвате дълбоки познания за патологията на конкретния случай. Тогава ще можете да докажете, че сте разбрали перфектно патологията. За да притежавате това качество, вие трябва не само да имате задълбочени познания по клинична медицина, но и да можете да комбинирате тези знания с познанията за Материя медика и с вашия клиничен опит.
3. Третото е взаимна симпатия или „хомогенност“, която може да възникне спонтанно или да се развие в хода на процеса на снемане на случая.

Това доверие и откритост от ваша страна не трябва да бъдат бъркани с повърхностна фамилиарност и евтина проява на доверие. По-скоро означава установяване на невербална връзка, която позволява свободна и дълбока комуникация.

Това е най-щастливото състояние както за вас, така и за пациента. Тъй като доверието се установява несъзнателно, пациентът се чувства в безопасност и следователно е в състояние да разкрие слабостите си и да говори от своето най-дълбоко вътрешно аз.

Трябва също така да се отбележи, че ако тази симпатия тръгне в посока към еротичното, няма шанс лечителя да помогне на човека, тъй като тогава лечителят се стреми да „вземе“ от пациента, а не да му „даде“.

В моя преподавателски опит съм имал много студенти, които са се вълнували от ученията и изглежда са разбирали материала наистина добре, но не са били в състояние да го приложат към случаите пред тях поради липсата на това качество. Такива хора ще тръгнат по други пътища за изява на своите таланти, като изследвания или академична кариера, където могат да се открият; те никога няма да успеят да практикуват класическа хомеопатия.

Спомням си един характерен пример от студентските ми години в Индия. В колежа, в който учех по това време, имахме учител по Материя медика, който можеше да възпроизведе наизуст, в големи подробности, всички лекарства и то без да си помага със записки. Този учител беше напълно неспособен да свърже и приложи това знание върху пациентите. Всички ученици усетиха това и никой не отиде при него да помоли за помощ в случай, че самите те имат здравословен проблем.

Не се изкушавайте да мислите, че тъй като някои пациенти са били излекувани без всички тези изисквания, можете да постигнете успех чрез блъфиране.

По-скоро пациентът няма друг шанс или няма база за сравнение, тъй като не е изпитал топлината на наистина заинтересования лечител срещу студенината на хладния, интелектуален преглеждащ с професионален вид.

4. Четвъртото условие е зачитането на свободата и честността на пациента. Не се опитвайте да се натрапвате и да оскърбявате душата му с груба сила само защото искате да намерите лекарството. Не се опитвайте да изследвате нещата от любопитство или от желание да видите приликите със собствения си живот и да докажете правотата си. Ако правите това, в повечето случаи няма да можете да намерите правилното лекарство.

От момента, в който предоставената информация е достатъчна, за да предпишете със сигурност, трябва незабавно да спрете вашите въпроси. Може би си мислите, че е имало други интересни събития, които пациентът би могъл да разкаже, особено относно неговите лични преживявания, но трябва да се въздържате от питане, тъй като тази допълнителна информация не е от решаващо значение за намирането на лекарството.

Трето вътрешно условие е да бъдете много упорити в търсенето на симптомите, особено в трудни случаи.

Много пъти, присъствайки на разглеждане на случай, моите ученици са губили търпение от упорството ми да намеря ключовите симптоми, за да потвърдя правилното лекарство. Ако не притежавате това качество, ще пропуснете много случаи. В разочарованието си ще се откажете и ще изберете лекарство, за което не сте сигурни дали е правилно. По-добре е да кажете, че не знаете какво да правите, отколкото съзнателно да дадете грешно предписание.

Последното вътрешно състояние, което бих искал да обсъдя тук, е мълчаливия момент на медитация.

Когато пациентът ви е дал цялата необходима информация и сте взели парченцата и ги подреждате, идва времето за анализ и синтез на информацията. Това става най-добре чрез момент на вътрешно мълчание, който прилича на безсмислена пауза или медитация.

Мълчите за известно време. Пациентът ще го възприеме като пауза в процеса, но това никога няма да го раздразни. Може да гледате в реперториума или компютъра си и пациентът ще седи търпеливо в очакване на следващия ви ход.

Чрез такъв процес на сглобяване на информацията в картина на лекарството, изведнъж правилното лекарство проблясва в ума ви и тогава знаете, че сте стигнали до правилния отговор.

Чудото е извършено!

Това е страхотен момент, доставящ огромно удовлетворение на практикуващия дори преди да е видял действителния резултат от своето предписание.

Когато този проблясък се появи, хомеопатът знае, че пациентът ще бъде добре, тъй като е сигурен, че е намерил правилното лекарство.

*Мъжкият род се използва с цел удобство и не с намерение за дискриминация по отношение на пола.